

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ Κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

Η ΝΕΡΑΤ' ΔΕΣ

ΙΒ'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

— Μὲ τὸ μπαρόν, κὺρ νοματάρχη, τοῖριξο ὁ Ἀνάταος. Τίς κομπόφρες ἐμεῖς δὲν τίς κραταίε γὰρ σαβοῦρα, ἀδειανές!...

— Πρῶτω γιατί πρέπει νὰ διενεργησθῆ ἡ ὑπόθεσις καταλεπτῶς. Ἐννοεῖς;

— Ἀμ' ἐννοῶ βέβαια.

— Μὴν ἔπισσεσ ἀπὸ τὸ δέντρο γιατί εἶχες παραπαι;

— Δὲν εἶχα πειεὶ παρὰ μονάχα τὸ συνηθισμένο.

— Ποῖο εἶνε τὸ συνηθισμένο;

— Πέντ' ἔξη εκατατόπιωσ (ἐκατοσταρῖα).

— Τὸ πίνουμε καὶ δὲν μᾶς πίνει, κὺρ νοματάρχη, πετᾶχτιρε καὶ εἶπε ὁ Ἀνάταος. Καὶ τὸ πίνουμε μὲ τὰ λεφτὰ μᾶς!

Ἐνοματάρχη δὲν τοῦ ἀπάντησε.

Ἐξαικολούθησε νὰ φωτῆ τὸν κλαθόντα.

— Σανατηγῆσ ἄλλοτε πρὸς τὰ ἐκεῖ;

— Μιὰ φορὰ πὺν πήγαμε μᾶζυ μὲ τὸν Ἀνάταο νὰ κάνουμε μιὰ ἐξωσοῦλα γιὰ τὴν Τράπεζα, στοῦ Μπαρμπα-Χρηστοῦ τὴν καλύβα.

— Εἶδατε τίποτα τὸ ἔμποιο ἐκεῖ κοντὰ;

— Ἦταν κάποιος σὲ μιὰ καλύβα κα' ἦθελε νὰ μᾶς κἀνη λιγάτ τὸν ἀντάμη, τὸν κἀργε, μὰ τὸν ξεοφλήσαμε πὶ καὶ φὶ!

— Σανάκουσεσ νὰ βγαῖνον

φαντάσματα στοῦ χωριό;

— Καμμιὰ φορὰ βγαῖνον στὰ πλουσαρῖα, γιὰ... δουλέσ!...

— Μάλιστα, γιατί ἐπέρτει λόγοσ, βλέπεσ, στὶς κηράδεσ. Ξαναπετᾶχτιρε καὶ εἶπε ὁ Ἀνάταος, κα' ἔστρωσε μὲ σημασία τὸ μουστάκι του.

Ἡ ὑπόθεσις δὲν διεφωτίζετο διόλου.

— Ὑπάρχον στὸ μοναστήρι; θηλικιά; Ξαναρώτησε ὁ ἐνοματάρχη.

— Κόττεσ, προβατίνεσ, ἀκρίδεσ, ἀπάντησε ὁ Ἀπίκφανοσ.

— Καὶ φοράδεσ, ἐπρόσθεσε ὁ Ἀνάταος.

— Ἀπὸ τὸ φράγγικο σχολεῖο ἔρχονται κορίτσι εἰδῶ πέρα.

ἢ καλογορηέσ;

— Αὐτέσ πᾶνε στὴ χώρα. Τὶ νὰ κάνον ἐδῶ;

— Ἀπὸ πὺν φρονίζει τὸ φράγγικο σχολεῖο;

— Τί; Γαμψοῦσ;

— Ὄχι, λαχανικά, ντομάτεσ, κρεάσ, ὅ,τι τοῦ χρειάζετα.

τέλοσ πάντων.

— Ἀπὸ τὴ χώρα. Ἐχον ἕνα ἀμαξῖα καὶ πᾶνε καθε πρωῖ.

— Ἦσθαν καμμιὰ φορὰ ἐδῶ;

— Ὄχι, γιατί ἐφρομαίε μπαροῦτα.

— Τὶ πᾶει νὰ πῆ ἐφρομαίε μπαροῦτα; Μήπωσ θὰ τίς σκοτῶνατε;

— Ὄχι, θὰ τίς... ἀομέγαμε! Ἐχει λεβέντεσ τὸ χωριό, δὲν εἶχε αὐοῖτεπεσ-σοῦεῖτασ.

— Ἀηλαθῆ;

— Εἴμαστε ἀντρεσ δηλαδῆ ἐδῶ, δὲν εἴμαστε κκοκῶνα Ξηρισμένα.

μὲ πλατεῖα παντελονάκια, σάν τὸ φουστᾶν τῆσ μαμῆσ!...

Ἡ ὑπόθεσις δὲν διαλευκνῶταν διόλου!...

Ἐνοματάρχησ ἀνέβαλε γιὰ τὴν ἄλλη μέρα νὰ πάρη καὶ «συμπληρωματικὴ κατάρθεσις». Ἐντοματεῖξυ σκέφτηκε πὺσ δὲν θὰ ἦταν ἄσχημο νὰ κἀμη μιὰ ἀναγνώρισι στὸ μέρος.

Καὶ πῆγε ἐκεῖ μόνοσ του ἕνα πρωῖ.

Πρωῖνῆ χαρὰ, δροσῖα, νερὸ πὺν κελάριζαν παίζοντα μὲ δέντρα καὶ περιλοκάδεσ. Ὑγρὴ μοσχοβολιὰ φυτῶν, φῦτρα νέα πὺν ζωογοῦσε τὸ νερὸ, καὶ τὶ τὸ εὐφοροῦσ, τὸ νεανικὸ καὶ δροσερὸ ἔπνε ἀπὸ παντοῦ. Πουλάκια κελαιοῦσαν στὰ κλαριά. Πόθοι γέμιζαν τὸν ἀνθρώπων τίς καρδιέσ. Κα' ὁ πὺν περὺσ γινόταν ἐκεῖ ποιητῆσ, κα' ὁ πὺν γέροσ σκαρτοῦσε, σάν νὰ ἦταν παιδί. Ἡ ζῶη, ἡ νεότησ, ἡ ἀγάπη κα' ἡ χαρὰ πῆγγοζαν ἀπὸ παντοῦ, κα' ἄλλαζαν τὸν πρωῖ-τὸν ἐπισκέπτη. Σωστὸ βασιλεῖο τὸν ἔστικῶν, ἀληθινὸ ὄνειρο νημερῶν καὶ νεραῖδῶν.

Ἐνοματάρχησ, ὅσο ἐνοματάρχησ κα' ἂν ἦταν, στᾶθηκε γιὰ νὰ θαυμάσῃ. Αἰσθάνοντα τὴν ποιησ καὶ τὰ κομμάτια τῆσ χωροφιλίας, ἀφοῦ ἀντανικλοῦν τὸν ἦλιο. Ἐνοματάρχησ λοιπὸν συγκινήθηκε ἀπ' τὸ περιβάλλον καὶ στᾶθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ρεμβάζοντασ.

Καὶ τοῦ φάνηκε τότε, ἀγνωστον ἀπὸ τοῖα δύναμη ἰπέρτερη, ὅτι ἐξεμνησθῆ ἡ σημερινῆ του ἰπὸστασι, ὅτι ἡ στολή του μὲ τὰ

γαλόνια τὰ λευκά καὶ τὰ πολλὰ κομμάτια τὰ ἐπαφρωσμένα, ἐξαιτήσθηκε ἀπὸ πάνω του καὶ χάθηκε μέσα στὶς προῖνεσ τίς ἄγχεσ, κα' ὅτι στὴ θέσι του δὲν ἀπόμεινε τίποτ' ἄλλο ἀπ' αὐτόν, παρὰ ἕνα μικρὸ παιδάκι, κακοτυπμένο κα' ἀτημέλητο, ὅπωσ ἦταν στοῦ χωριό του μικροῦσ... Καὶ μᾶζυ μ' αὐτόν ἄλλαξαν καὶ τὰ δέντρα — πῶσ μὲν σ' ἔχο, Σατανά! — οἱ λόφοι, ὁ δρόμοσ, τὸ ποτάμι... Ἀλλάξε ἀόμοια κα' ἡ ἀποστολή του ἐκεῖ πέρα. Δὲν παραμῶνεσ πειὰ ἐκεῖ ὁ ἐνοματάρχησ τίς ὑποπτεσ ἐμφανῖσεσ ἔστικῶν, ἀλλὰ τὸ μικρὸ παιδάκι τῆσ παλῆσ του καταστάσεωσ, δταν κρυφοκῦτᾶξε τὰ κορίτσια τοῦ χωριό πὺν κατέβαναν νὰ πλύνον. Κα' ἔβλεπε πᾶλι τότεσ, ὅπωσ μιὰ φορὰ, κνήμεσ ροδοκόκκανεσ σάν χαρᾶγῃ, μεσοφροσῶνα νὰ φουσκῶνον ἀπ' τὸν ἄερα, ἔβλεπε ἀτηγροῦνεμένεσ καμπελοῦτεσ πὺν τοῦφεραν μιὰ ζῆλη στὸ μωλό, τὸν παρῶλαν τὸ σῶμα καὶ τοῦ ἔλυνον τὴν ὑπαρξῃ.

Ἐχον σταυροῦσ ἢ νεραῖδεσ, σκέφτηκε ὁ ἐνοματάρχησ.

Καὶ νὰ τότεσ ἡ Μυγδάλοσ τοῦ Χριστοδουλάκη, τοῦ Δημοκωστοῖα, ἡ γλυκεῖα καὶ δροσερῆ κοπέλλα, σάν μῆλο προῖνο, ἡ ζῶη καὶ παιγνιδιάρη σάν γατίτσι, ἀφοῦ κῦτᾶξε τριγύρω καὶ εἶδε πὺσ ἦταν μοναχῆ — ὁ Πανάγοσ ὁ μικροῦσ ἦταν καλὰ κρυμμένοσ — γδῶθηκε «φρι-φρι» — ὦ, πὺσ ἔλαμπε ὁ τόποσ ἀπὸ τὸ ἄσπρο τῆσ κορμῖ, τὶ γάλα ἦταν ἐκῖνο πὺν χύθηκε στὸ ποτάμι — κα' ἔπεσε νὰ κολυμπίη στὸ ρέμμα.

Γλῦκανε ὁ κόσμοσ τότε, γλῦκανε τὸ νερὸ, ζαζάρωσαν τὰ δέντρα κα' ἡ πέτρεσ καὶ τὰ κροκάλα τοῦ ποταμοῦ ἔγνον βουινὰ ἀπὸ κᾶντιο κα' ἀπὸ ἔαχοι!... Κα' ὁ σημερινὸσ Πανάγοσ, πὺν ἦταν Παναγῆσ τότε, αἰσθάνθηκε τὸ αἶμα του νὰ βροῖ, ν' ἀνάθη καὶ νὰ ζῆη τόσο, πὺν δὲν θὰ ἔφταναν ἄλλα τὰ ποτάμια κα' τὸ αἶμα!... Κα' ἔτσι ἀνεροσφαρμένοσ, φρενιασμένοσ πειὰ, σηκῶθηκε ἀπάνω, ἄφησε τὴν κρυφῶνα του κα' ἔγχερε νὰ πέση στὸ ποτάμι.

Στὴ θέα του βίωσ ἕνα ξεφωνητὸ τρομαράσ ἀκούσθηκε: — Ἀ!...

Ἐνα ξεφωνητὸ πὺν τᾶραξε ὄλη τὴ μαγεμμένη ἐκείνη κα' ἀπόμεινε σιωπῆ καὶ ἡσυχῖα.

Καὶ τότε ἡ Μυγδάλοσ, τὸ ποτάμι, τὸ χωριό, σάν νὰ ζουρεῖσθησαν ἀπὸ τὴ διαπεραστικὴ φωνῆ, ὄλα σκόρπασαν, χάθηκαν κα' ἔσθυσαν, κα' ἔμεινε πᾶλι ὁ Πανάγοσ ὁ ἐνοματάρχησ στὴ θέσι του, ἐμπρὸσ τοῦ ποτάμι τῶν ἐξωτικῶν καὶ τῶν νεραῖδῶν, στὸ περιεργὸ ἐκῖνο φᾶσμα τῶν νεφῶν, τῆσ πρασινάδασ, τῶν γαλάζιων ἄγχνῶν, τῶν ὄνειρων καὶ τῶν ἠδονικῶν τῆσ φαντασῖασ φαντασμάτων.

Ἐκοῖνησε τὸ κεφάλι του σάν ζαλισμένοσ γιὰ νὰ συνῆθη, ἔτριψε τὰ μάτια του, τ' ἀνοῖγόκλεισε διῶ-τριεσ φορέσ καὶ διανοήθηκε: — Νεραῖδοῦσθηκα! Κακὸ πούταθα, ὁ θεοσ!

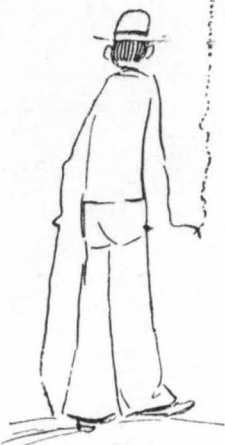
Ἀλλὰ δὲν εἶχε νεραῖδοῦσθητε.

Τὴν πρώτη ἐκείνη φωνῆ, πὺν τοῦχοψε στὴ μέση τὸ ὄνειρο σάν δίκοπο μαχαῖρι, διαδέχτηκαν, σάν ν' ἀπάντησαν στὴν πρώτη, ἄλλεσ διῶ-τριεσ φωνέσ. Καὶ τότε εἶδε ὁ Πανάγοσ ὄλα τὰ μάγια, τὰ γέλια καὶ τίς ἀντανικλάσεσ τοῦ νεροῦ, νὰ παίρνουν μορφῆ καὶ σῶμα, νὰ μετασχηματίζοντα σὲ γυναικεία κάταστρο κορμῖ, ἄσπρα σάν τὸ χῶνι, κα' ἔντρομα νὰ βγαῖνον ἀπὸ τὸ νερὸ, νὰ κρυβῶντα στουεσ γῆρω θάμνοσ καὶ νὰ χάνοντα, νὰ γίνοντα κελνὸσ. Κα' ἀμέσωσ ἔπειτα παρουσιάζηκε ἕνα μαῖδρο πᾶγμα πὺν μὲ ὄρημ μεγάλη, βίωμο μ' ἀγριογούρουνο, χύθηκε μέσα στὰ δέντρα καὶ τὰ χυμὸκλαδα, ποδοπάτησε βέγγεσ, θάμνοσ καὶ καλῶμα καὶ χύθηκε βαρὸ κα' ὀρημικὸ μέσα στὰ πὺν βαθειὰ καὶ ἰσκιερὰ τοῦ θάσοσ μέρη!...

Ἦταν γεγονὸσ λοιπὸν πὺσ ἦταν τὸ μέρος στοιχειωμένο;

Καὶ τότε θυμῆθηκε ὁ Πανάγοσ παραδόσεσ γιὰ νεραῖδεσ, πὺν τίς ἄζουγε σάν ἦταν μικροῦσ, γιὰ τὸ μαντήλι τοῦσ τὸ μαγικό, πὺν ὁποιοσ τὸ πάρει γίνεται ἀφέντησ καὶ κηρῖοσ τουσ, γιὰ τὸν πλοῦτο πὺν σκροῖνον γιὰ νὰ τὸ πάρουν πῶσ, γιὰ τίς ὑποσῆσεσ πὺν δῖνον καὶ τὴν ὑποταγῃ πὺν δέχοντων. Καὶ σάν συνῆθε ὁ πονηρὸσ Πελοπονῆσοσ, μὲ τὸ ἐμπορικὸ τὸ ἀνεῖμα, σκέφτηκε ὅτι θὰ ἦταν μιὰ ἐπιχειρησῖσ καλῆ αἰτή, νὰ πάρη δηλαδῆ τῶν νεραῖδῶν τὰ μαντήλια καὶ νὰ τουεσ τὰ ἐπιστρέψῃ ἀντὶ γεννησῖασ ἀμοιβῆσ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ Ἡ συνέχεια.

Πλατεῖα παντελονάκια σάν τὸ φουστᾶν τῆσ μαμῆσ.

Ἐο ταμῖα ἢ ὁ Μονοπόλιοσ;

Γδῶθηκε κα' ἔπεσε νὰ κολυμπίη στὸ ρέμμα...